

Froskeprinsessen tilgir

*Katya vil sette opp et skuespill,
men Sonya prøver å ta over!*

Av **Charlotte Larcabal**

Kirkens tidsskrifter
(Basert på en sann historie)

*“Vær barmhjertige, likesom også deres
Far er barmhjertig” (Lukas 6:36).*

Katya bar på en stor kasse da hun kom fra leilighetskomplekset og ut i solskinnet. Det var sommer, og i noen måneder var været varmt i hjembyen hennes i Russland. Hun satte kassen ned på en benk hvor vennene Dima og Sonya ventet.

“Her er alt vi trenger til skuespillet vårt!” sa Katya. Hun åpnet kassen og fant en plastkrone og lilla, rødt og blått stoff. Med litt kreativitet ville disse bli flotte kostymer.

“Hvilket skuespill skal vi spille?” spurte Dima.

Katya smilte. “Jeg syns vi skal spille ‘Froskeprinsessen!’” Det var favoritteventyret hennes. Katya smilte da hun så for seg at hun spilte den vakre Vasilisa.

Sonya tok det blå stoffet fra kassen og draperte det rundt seg. “Jeg vil være Vasilisa!” sa hun.

ILLUSTRASJONER: LUCY SEMPLE

“Vent,” sa Katya. “Det var min idé. Det betyr at jeg bør være Vasilisa.”

“Du kan være henne,” sa Sonya. Men så fniste hun. “Når hun er en frosk!”

Katya rynket pannen og dro det blå stoffet vekk fra Sonya. “Men det er mitt skuespill!”

Sonya satte hendene på hoftene. “Ingen vil leke med deg hvis du skal være sjefete. Du er en bedre frosk enn en prinsesse.”

Katya kjente tårer i øynene. Hun tok kassen sin og løp inn, helt opp trappen og inn i familiens leilighet. Hun smalt døren igjen bak seg.

“Hva er i veien?” sa mamma. Katya brast i gråt.

“Sonya ødelegger alt!” Katya fortalte mamma hele historien. “Hun sa at jeg var en frosk!”

“Å, Katyusha,” sa mamma. Katyusha var mammas kjælenavn for Katya. “Så dumt. Det var ikke særlig hyggelig av henne.”

Akkurat da banket det på døren. Mamma gikk for åpne, men Katya løp til rommet sitt. Hun hørte stemmer, og så ropte mamma på henne. “Vil du snakke med Sonya? Hun har noe å si til deg.”

“Nei!” ropte Katya. Hun hørte stemmer igjen, og så hørte hun at døren ble lukket. “Jeg tror Sonya er lei seg,” sa mamma.

“Jeg bryr meg ikke,” sa Katya. Hun trykket ansiktet dypere inn i puten. Mamma ble stående ved døren en liten stund. “Noen ganger når jeg er veldig sint, har jeg ikke lyst til å tilgi andre. Noen ganger må jeg be vår himmelske Fader hjelpe meg å tilgi.” Så gikk hun sin vei.

Katya var for sint til å tilgi. Sonya hadde såret henne! Men ... det føltes ikke så godt å være sint heller.

Hun sukket og knelte ned ved siden av sengen. Katya visste at vår himmelske Fader ønsket at hun skulle

tilgi Sonya. Det var det rette å gjøre. Men kanskje vår himmelske Fader ønsket at Katya skulle tilgi fordi det ville hjelpe Katya føle seg bedre også.

“Himmelske Fader, hjelp meg å tilgi Sonya,” sa hun. “Jeg har virkelig ikke lyst, men jeg har heller ikke lyst til å fortsette å være sint.”

Hun avsluttet bønningen og trakk pusten dypt. Katya kjente at sinnet begynte å avta, iallfall litt. Hun kunne klare dette. Hun kunne tilgi. Hun gikk til Sonyas leilighet og banket på døren.

Sonya åpnet den og begynte å snakke med en gang. “Katya, jeg beklager det jeg sa.”

“Jeg tilgir deg,” sa Katya. “Og jeg beklager at jeg tok alle kostymene mine tilbake. Du ville også vært en god Vasilisa. Vi kan bytte på det.”

Sonya smilte. “Greit. Kan vi gå og øve nå? Jeg skal hente Dima!”

Katya smilte tilbake. “Jeg henter kostymene!” ●

